

Familiárisok

STACEY HALLS

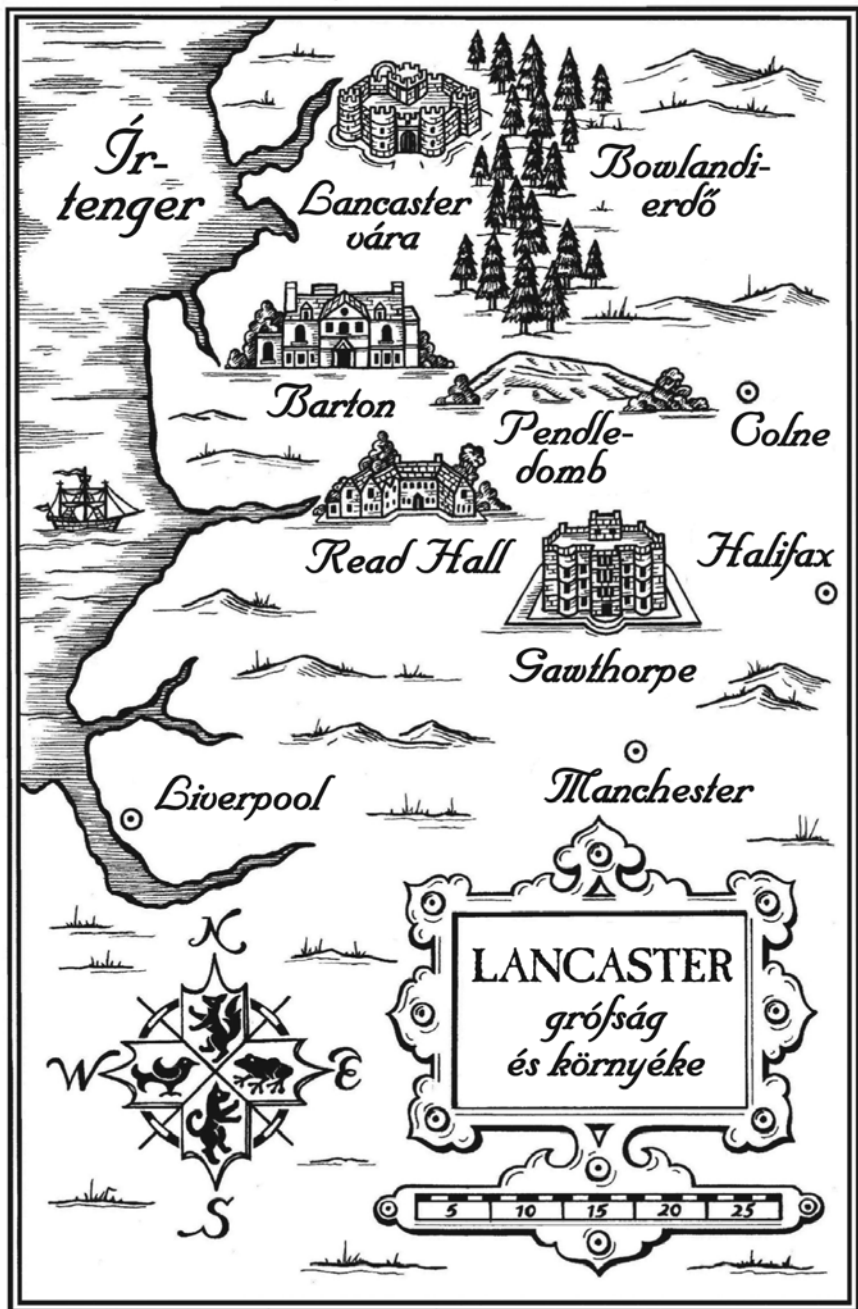
A PENDLE-DOMBI
BOSZORKÁNYOK

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2020

FÉRJEMNEK

ELSŐ RÉSZ

LANCASTER GRÓFSÁG (MOST LANCASHIRE),
1612 ÁPRILISÁNAK ELEJÉN

Mindig lásd el jól vérrel, különben többé nem engedelmeskedik
a parancsaidnak, hanem arra kényszerít, hogy te kövesd őt.

The Book of Falconry or Hawking,
George Turberville, 1543–1597

Megfontoltság és igazságosság
A Shuttleworth család mottója

1. FEJEZET

Kimentem a házból a levéllel, mert nem tudtam, mi egyebet tehetnék. A gyep még vizes volt a késő hajnali harmattól, amely eláztatta a kedvenc rózsaszín selyempapucsomat, mert nagy sietségemben nem gondoltam arra, hogy facipőt vegyek fel. De nem álltam meg addig, amíg el nem értem a ház előtt húzódo pázsitra néző fákat. A levelet a markomban szorongattam, és még egyszer kinyitottam, hogy meggyőződjem róla, nem csak képzeltem, hogy nem egyszerűen elbóbiskoltam a székesen, és csak álmodtam.

Csípős reggel volt, ködös és hűvös, a szél lezúdult a Pendle-dombról, és noha a lelkemben zűrzavar dúlt, a köpenyemet nem felejtettem el elővenni a helyéről, a gardrób hátuljából. Gépiesen megsimogattam Puckot, és örömmel láttam, hogy nem remeg a kezem. Nem sírtam, el sem ájultam, és nem is csináltam mást, csak visszahajtogattam az eredeti formájába, amit olvastam, és csöndesen lementem a lépcsőn. Senki sem vett észre, én is csak egyetlen szolgát láttam, Jamest, őt is csak futólag, ahogy az íróasztalánál ült, amikor elhaladtam a dolgozószobája előtt. Átfutott a fejemen, hogy talán olvashatta a levelet, mivel egy intéző gyakran kinyitja

a gazdája magánlevelezését, de gyorsan elhessegettem a gondolatot, és a főbejáraton át kimentem.

A felhőknek olyan színük volt, mint a túlcsordulással fenyegető ónkancsóknak, ezért sietve vágtam át a fűvön az erdő felé. Tudtam, hogy a mezők között az ablakoknál leskelődő cselédek kíváncsi szemében feltűnő volnék fekete köpenyemben, tehát gondolkodnom kellett. Lancashire-nek ezen a részén a föld zöld és nyirkos, az ég pedig tágas és szürke. Egyszer-egyszer látni, ahogy megvillan egy szarvas rőt szőre, vagy egy fácán kék nyaka, és a szemet sebesebben odavonzzák, mint ahogy eltűnhetnének.

Mielőtt beértem a fák menedékébe, már tudtam, hogy ismét rám tör az émelygés. Felemeltem a szoknyám szegélyét onnan, ahol a hánnyás összefröcskölte a fűvet, azután megtöröltem a számat a kendőmmel. Richard valamennyire rózsavizet hintetett a mosónőkkel. Behunytam a szemem, vettem néhány mély lélegzetet, és amikor kinyitottam, kicsit jobban éreztem magam. A fák rezegtek és a madarak vidáman énekeltek, ahogy mélyebbre hatoltam az erdőben, és nem egészen egy perc múlva teljesen magam mögött hagytam Gawthorpe Hallt. A meleg aranyszínű kőből épült és egy tisztáson álló ház ugyanolyan szembetűnő volt ezen a vidéken, mint én. De míg a ház nem tudott elrejtteni az erdő elől, amely szemlátomást egyre közelebb húzódott, és minden ablakból látszott, az erdő el tudta rejteni Gawthorpe-ot a szem elől. Néha olyan érzés volt, mintha egy játékot játszanának.

Elővettem a levelet, és újból kinyitottam, kisimítottam a gyűrődéseket, amelyek apró kezem szorításában keletkeztek rajta, és megkerestem azt a bekezdést, amelytől megtántorodtam:

Minden nehézség nélkül megjósolható annak a veszélynek valódi természete, amelyben a felesége forgott, és mélységes sajnálattal kell tudomására hoznom szakmai véleményemet orvostudorként és a gerekszüléssel kapcsolatos kérdések szakértőjeként: a nála múlt

pénteken tett látogatásom alapján azt a mérhetetlenül sajnálatos következtetést vontam le, hogy nem képes gyerekeket kihordani, és ezt nem is szabad megkísérelnie. Rendkívül fontos megértenie, hogy amennyiben a felesége újból áldott állapotban találja magát, azt nem fogja túlélni, földi léte azzal bevégyődik.

Most, hogy már nem láhattak rám a házból, a kandi tekintetek kereszttüze nélkül reagálhattam. A szívem vadul vert, és az arcom tüzelt. Újabb rosszullét lett rajtam úrrá, és kis híján megfulladtam a nyelvemet égető hányástól.

A rosszullét minden reggel, délben és este jött, és teljesen kifacsart. A legrosszabb esetben napjában negyvenszer; ha csak kétszer támadt, már szerencsésnek éreztem magam. Az arcomban elpattantak az erek, és finom bíborvörös csíkokat hagytak a szemem körül, a szemem fehérje pedig démoni vörös színt öltött. A rémes, csípős érzés órákig megmaradt a torkomban, és úgy fojtogatott, akár egy kés pengéje. Semmilyen ételt nem tudtam legyűrni, de, a szakácsnő legnagyobb csalódására, amúgy sem volt étvágyam. Még a kedvenc marcipánom is széles tömbökben, érintetlenül kukolt az éléskamrában, és a Londonból küldött kandiscukros dobozaimat belepte a por.

A másik három alkalommal nem voltam ennyire rosszul. Ezúttal úgy éreztem, mintha a bennem növekvő gyerek a torkomon keresztül próbálna elmenekülni, és nem a lábam között, mint a többi, akik a combom közén patakozó vérrrel jelentették be idő előtti érkezésüket. Petyhüdt kis testük groteszk látványt nyújtott, és én néztem, ahogy egy darab vászonba csomagolták őket, akár a frissen sült cipókat.

– Nem időzött sokat ezen a világon a szegény csöppség – mondta a bába, miközben törölgette a vért henteséhez hasonlatosan vastag karjáról.

Négy éve voltam férjnél, háromszor kerültem áldott állapotba, és még mindig nem tudtam örököszt fektetni a tölgyfa bölcsőbe, amelyet anyámtól kaptam, amikor Richard és én összeházasodtunk. Láttam, hogy anyám úgy néz rám, mintha mindannyiuknak egyfolytában csalódást okoznék.

Mindazonáltal fel nem foghattam, hogy ha Richard tudta, mit írt az orvos, hogyhogy mégis szó nélkül nézte, hogy hízom, akár a pulyka karácsony táján. A levél a három terhességetről szóló számos papír közé ékelődött, tehát az is lehet, hogy elkerülte a figyelmét. Tisztességes eljárás volt részéről, hogy nem mutatta meg nekem a levelet? A szavak hirtelenjében mintha levetették volna magukat a lapról, és nyakam köré tekeredtek volna. Ráadásul egy ismeretlen férfi írta, akinek a nevét nem ismertem fel – annyira körülfogott a fájdalom, amikor eljött hozzám, hogy egyetlen árva részletre sem emlékeztem vele kapcsolatban: sem az érintésére, sem a hangjára, és arra sem, hogy kedves volt-e.

Nem álltam meg, hogy visszanyerjem a lélegzetemet, és a papucsom mostanra már teljesen tönkrement, eláztatta a zöldes színű sár. Amikor az egyik beleragadt, és a harisnyás lábammal kellett a vizes földre lépnem, az több volt, mint aminek az elviselésére felkészültem. Két kézzel gombóccá gyúrtem a levelet, majd minden erőm összeszedésével elhajítottam, és egy röpke pillanatra elégedettséggel töltött el, amikor néhány méterrel arrább visszapattant egy fáról.

Ha nem így tettem volna, talán meg sem pillantom a nyúllábat néhány centiméterre onnan, ahol földet ért, és a hozzá tartozó nyulat sem – vagy legalábbis ami megmaradt belőle: szétmarcangolt, kusza, véres szőrkipacot, aztán még egyet és még egyet. Szoktam nyulakra vadászni; ezt nem ölyv vagy sólyom ölte meg, amely takarosán hajtja végre kis gyilkosságát, mielőtt körözve visszarepül a gazdájához. Aztán észrevettem valami mást is: egy földet seprő barna szoknya szegélyét, meghajtott térdeket, és fölöttük egy testet, egy arcot és egy fehér főkötőt. Egy fiatal nő térdelt a földön né-

hány méterre tölem, és engem bámult. Minden vonása éber volt, egy állat feszültségével figyelt. Kopott, házilag szőtt gyapjú ingruhát viselt kötény nélkül, ezért nem láttam meg rögtön a sok zöld és barna szín között. Lenszőke haja csigákban omlott le a főkötője alól. Az arca hosszúkás és keskeny volt, a szeme hatalmas, és a színe még távolról is szokatlan: meleg arany, mint a frissen vert pénzérméké. A tekintetében valami erőteljes, már-már férfias intelligencia ült, és jóllehet térdelt, én pedig álltam, egy pillanatra megijedtem, mintha én lettem volna az, akin rajtaütöttek.

Egy másik nyúl is lógott a kezében, egyik szeme rezzenéstelenül meredt rám. A szőrét vér mocskolta be. A földön, a lány szoknyája mellett egy durva kidolgozású, nyitott szájú zsák hevert. A lány főlegyenesedett. Szellő zizegettette meg a leveleket és a fűvet körülöttünk, de ő teljes mozdulatlanságban, kifürkészhetetlen arckifejezéssel állt. Csupán a döglött állat mozdult, enyhén lengett a szélben.

– Ki vagy te? – kérdeztem. – Mit keresel itt?

Elkezdte begyömöszölni az apró tetemeiket a zsákjába. Összegyűrt levelem halvány, világos foltként hevert a vérfürdőben, és a nő megállt, amikor meglátta, hosszú, vértől vöröslő ujjai tétováztak fölötte.

– Add ide! – csattantam fel.

Fölvette, moccanatlanul felém nyújtotta, én pedig néhány gyors lépéssel odamentem, és kiragadtam a kezéből. Aranyló szemét nem vette le az arcomról, és arra gondoltam, hogy idegen még soha nem nézett rám ilyen kemény pillantással. Futólag eltűnődtem, hogyan nézhetek ki, hiszen nincs rajtam kinti cipő, és az egyik papucsom beleragadt a sárba. Az arcom bizonyára kipirult a hányástól, a szemem fehérje vöröslött. A számban érzett savas íztől csípős lett a nyelvem.

– Mi a neved?

A nő nem szólalt meg.

– Koldus vagy?

Megrázta a fejét.

– Ez az én földem. Az én földemen orvvadászol nyulakra?

– A *maga* földje?

A hangja úgy törte meg a helyzet furcsaságát, mint egy tóba dobott kavics. Ez csak egy egyszerű falusi lány.

– Én Fleetwood Shuttleworth vagyok, Gawthorpe Hall úrnője. Ez a férjem birtoka; ha Padihamből való vagy, ezt jól tudod.

– Nem vagyok – mindössze ennyit válaszolt.

– Tudod, milyen büntetés jár azért, ha más birtokán vadászol?

Vastag, fekete köpenyemet és rézvörös taftruhám alóla kikandikáló szegélyét bámulta. Tudtam, hogy a bőrom fakó, fekete hajam még sápadtabbnak mutatja, és nem óhajtottam, hogy egy idegen emlékeztessen erre. Gyanítottam, hogy fiatalabb vagyok nála, de nem tudtam megállapítani a korát. Pizskos ruháját szemlátomást hónapok óta nem kefélte és szellőztette ki, főkötője olyan színű volt, mint a birkagyapjú. Aztán a szemébe néztem, ő pedig egykedvűen és büszkén állta a pillantásomat. Összeráncoltam a szemöldököm, és fölszegtem az állam. Százötven centiméteremmel mindenki magasabb volt nálam, akivel összeakadtam, de nem lehetett könnyen megfélemlíteni.

– A férjem a kezednél fogva a lovához fog kötözni, úgy vonszol el a rendőrbíróhoz – jelentettem ki bátrabban, mint ahogy éreztem magam. Mivel nem válaszolt, csak a fák susogása és reszkető zizegése hallatszott, újból megkérdeztem: – Koldus vagy?

– Nem vagyok az. – Elém tartotta a zsákot. – Vegye el! Nem tudtam, hogy az úrnő földjén járok.

Különös válasz volt, és azon tűnődtem, mit mondok majd Richardnak. Aztán eszembe jutott a kezemben szorongatott levél. Még erősebben összegyűrtem.

– Mivel ölted meg őket?

A lány szipákolt.

- Nem én tettem. Meg voltak ölve.
- Milyen furcsán beszélsz! Hogy hívnak?

Még be sem fejeztem a kérdést, a lány arany és barna villanással sarkon fordult, és befutott a fák közé. Fehér főkötője meg-megvillant a fatörzsek között, a zsákja oda-odaütődött a szoknyájához. A lába függén érintette a földet, akár egy állaté, aztán teljes egészében elnyelte az erdő.

2. FEJEZET

Richardot mindenütt megelőzte a derékkövének hangja. Azt hiszem, ettől érezte a hatalmát – az ember még nem is látta a pénzét, de már hallotta. Most, ahogy megütötte a fülem az ismerős csilingelés és kecskebőr csizmájának nyikordulása a lépcsőn, vettem egy mély lélegzetet, és lesöpörtem néhány képzeletbeli porszemet a kabátkámról. Felálltam, amikor manchesteri üzleti útjától felderülve és megélnkülve belépett a szobába. Arany fülbevalóján megcsillant a fény, szürke szeme ragyogott.

– Fleetwood – üdvözölt, arcomat a két kezébe fogva.

Az ajkamba haraptam ott, ahol megsókolta. Vajon megbízhatok a hangomban annyira, hogy megszólaljak? A gardrób szobában voltunk, tudta, hogy ott megtalál. Noha nem lakott előttünk senki Gawthorpe-ban, ez volt az egyetlen helyiség, amelyet igazán a sajátomnak éreztem. Nagyon modern ideának tartottam, hogy Richard nagybátyja, aki a házat tervezte, gondolt arra, hogy legyen benne egy szoba, csupán öltözködés céljára, holott neki nem is volt felesége. Ha asszonyok terveznének házakat, egy ilyen szoba természetesen éppúgy a tervek része volna, mint a konyha. Mivel én szürke égbolt

alól, egy szénfekete kőből épült házból érkeztem, Gawthorpe a maga telt, meleg színével, amely úgy hatott, mintha a nap mindig rajta kelne fel, és koronaékszereként ragyogó, háromemeletnyi csillogó ablakával meg a közepén a toronnyal azt az érzést keltette bennem, hogy hercegnő vagyok, nem pusztán a ház úrnője. Annak idején Richard végigkalauzolt a szobák labirintusán, és a sok frissen mázolt fal, a fénylő faburkolatok és a díszítőktől, cselédektől és ácsoktól zsiibongó folyosók láttán elszédültem. Legszívesebben a ház legmagasabb pontján húztam meg magam, hogy senkinek ne legyek útban. Ha volna egy kisbaba a karomban, vagy egy nagyobb gyerek, akit levihetek reggelizni, talán másképp éreznék, de minthogy nincs, inkább ki sem mozdulok a szobáimból és a gardróbomból, ahonnan kellemes kilátás nyílik a Calder folyóra és a Pendle-dombra.

– Megint a ruháiddal társalogsz? – kérdezte Richard.

– Ők az állandó társaim.

Puck, nagy testű francia masztiffom fölemelkedett a perzsaszőnyegről, nyújtózott és ásított egyet, akkorára tátva a száját, hogy a fejem is belefért volna.

– Te rémisztő fenevad – mondta Richard, és letérdelt a kutya mellé. – Már nem sokáig leszel a szeretetünk egyedüli tárgya. Osztoznod kell majd rajta. – Felsőhajtott, és a hosszú lovaglástól kimerülten fölegyenesedett a térdelésből. – Jól vagy? És pihentél?

Bólintottam, és a főköttöm alá gyömöszöltem egy meglazult hajfűrtöt. Az utóbbi időben fésülködés közben nagy, fekete csomókban hullott a hajam.

– Nyugtalan vagy. Ugye, nem történt... Ugye, nem...

– Jól vagyok.

A levél. Kérdezd meg a levélről! A szavak összesűrűsödve tétováztak a torkomban, akár egy felhúzott íjon egyensúlyozó nyílveasző, de Richard csinos arcán csupán megkönnyebbülés látszott. A kelle-ténél egy pillanattal tovább néztem a szemébe, tudva, hogy a lehető-

ségem, hogy megkérdezzem, elszállóban van, homokként folyik át az ujjaim között.

– Nos, a manchesteri út nagyon sikeres volt. Jamesnek az a véleménye, hogy velem kellene jönnie ezekre a kiruccanásokra, de én egymagam is ugyanolyan jól boldogulok. Talán csak azért bosszankodik, mert mindig elfelejtem leírni a bevételeket; mondtam neki, hogy a fejemben ugyanolyan jól megőrzöm őket, mint a zekém-ben. – Elhallgatott, tudomást sem véve róla, hogy Puck szaglássza. – Nagyon csöndes vagy.

– Richard, ma elolvastam a bába levelét, és az orvosét is, aki a legutóbbi halvaszülést levezette.

– Erről jut eszembe!

Mélyen belenyúlt smaragdszínű bársonyzekéje zsebébe, arcán gyerekes izgalom ragyogott fel. Vártam, és amikor kihúzta a kezét, egy furcsa tárgyat pottyantott a tenyerembe. Egy kicsiny ezüstkard volt, akkora, mint egy levélnyitó kés, a markolata fénylő arany. A vége azonban tompa volt, és végig az egészen apró gömbök lógtak le miniatűr kampókról. Amikor megfordította a tenyeremben, kellemesen csilingelő hangot hallatott.

– Ez egy csörgő. – Ahogy ragyogó arccal megrázta, úgy csilingelt, mint a megálló lovak csengője. – Ezek harangocskák, nézd! A fiunknak hoztam.

Meg sem próbálta elrejtteni a hangjából kicsendülő vágyódást. A fiókra gondoltam, amelyet bezárva tartottam az egyik hálószobában. Fél tucat holmi lapult benne, amelyeket a többi alkalommal vásárolt – egy selyemerszény a monogramjainkkal, egy elefántcsont ló, amely elfér egy tenyérben. A díszfolyosón állt egy páncélruha, amelyet annak megünneplésére vett, amikor először kezdett nőni a hasam. A hite, hogy gyerekünk lesz, olyan tiszta és erős volt, akár egy patak, akkor is, amikor gyapjút eladni ment Prestonba, és elhaladt egy kereskedő mellett, aki miniatűr állatokat árult, vagy amikor a szabónknál járt, és meglátott egy vég selymet, amelynek

pontosan olyan színe volt, mint az igazgyöngynek. A legutóbbinál csak ő tudta, hogy kisfiú volt-e, vagy kislány, én nem kérdeztem meg, mivel még nem voltam anya. Mindegyik tőle kapott ajándék a kudarcokra emlékeztetett, és azt kívántam, bár elérgethennem valamennyit, és nézhetném, ahogy a füst kilibben a kéményen, és elnyeli az ég. Arra gondoltam, hol lennék a férjem nélkül, és a szívem megtelt bánattal, mert ő boldogságot adott nekem, én pedig neki mindössze három halott babát, akiknek a lelkét a legenyhébb szellő is kioltotta.

Még egyszer megpróbálkoztam.

– Richard, nincs semmi, amit el akarnál mondani nekem?

Megcsillant a fülbevalója, ahogy szemügyre vett. Puck ásított, és letelepedett a szőnyegre. Egy mély hang kiáltotta Richard nevét egy alsóbb emeletről.

– Roger odalent van – mondta. – Le kell mennem hozzá.

Letettem a csörgőt a székre, égve a vágtyól, hogy megszabaduljak tőle, és hagytam, hogy Puck kíváncsian megszaglássza.

– Akkor lejövök én is.

– Csak átöltözni jöttem fel; vadászni megyünk.

– De hát egész délelőtt lovagoltál!

Elmosolyodott.

– A vadászat nem *lovaglás*, az vadászat.

– Akkor veled megyek.

– Elég jól vagy hozzá?

Elmosolyodtam, és visszafordultam a ruháimhoz.

– Fleetwood Shuttleworth! A mindenit, de sápadt vagy! – Roger hangja végigzengett az istállóudvaron. – Fehérebb vagy, mint egy hópihe, de kétszer olyan szép. Richard, nem adsz enni a feleségednek?

– Roger Nowell, kegyelmed aztán tudja, hogyan kell elérni, hogy egy nő különlegesnek érezze magát! – Elmosolyodtam, és felhúzódkodtam a lovamra.

– Vadászathoz vagy öltözve. Minden, hölgyhöz illő délelőtti tevékenységeddel végeztél már?

A hangja betöltötte az istállóudvar valamennyi szögletét, ahogy magas, terebélyes termetével, ősz szemöldökét kérdően felvonva, lovagló ülésben várakozott a lován.

– Azért jöttem, hogy a kedvenc magisztrátusommal¹ töltssem az időmet.

Beszuszakoltam a lovamat a két férfi közé. Roger Nowell kellemes társaság volt, és most már beismerem, hogy talán egy kicsit csodálattal néztem fel rá, mivel nem volt apám, akivel összehasonlíthattam volna. Elég idős volt ahhoz, hogy Richard vagy az én apám – sőt, akár nagyapánk – lehessen, és mivel mindkettőnké régen meghalt, a barátunk lett, amikor Richard megörökölte Gawthorpe-ot. Az érkezésünk napján átlovagolt hozzánk, hozott három fácánt, aztán itt maradt egész délután, és elmagyarázott mindent a birtokról és az itteni emberekről. Újak voltunk Lancashire-nek ezen a részén, ahol lankás dombok és árnyas erdők húzódnak, és különös emberek laknak, ő pedig a tudás valóságos kincsesládájának bizonyult. Richard régen elhunyt nagybátyjának – aki Chester főbírája volt, és ő volt a család valaha létezett legszorosabb kapcsolata a Koronával – ismerőseként Roger évek óta ismerte a Shuttleworthöket, és olyan kényelmesen elhelyezkedett a háztartásunkban, akár egy örökölt bútordarab. De én a megismerkedésünk első pillanatától fogva kedveltem. Fényesen égett, mint egy gyertya, és a kedélye könnyedén suhant egyik pillanatról a másikra, melegséget és tudást hozva mindenhová, ahová csak ment.

¹ Rendőrbíró. (*A ford.*)

– Hír a palotából: lehet, hogy a király végre talált kérést a lányának – jelentette be Roger.

A kopók már őrzöngtek a kenneljeikben a hangunk hallatán, ezért kiengedték őket, és most ott nyüzsögtek és lihegtek a lovak lábainál.

– Ki az?

– V. Frigyes rajnai palotagróf. Még az idén eljön Angliába, és remélhetőleg véget vet a hercegnő kezéért folyó udvaribolond-parádénak.

– Elmegy az esküvőre? – kérdeztem.

– Remélem. A királyság hosszú évek óta nem látott ehhez foghatóan pompás eseményt.

– Kíváncsi vagyok, milyen ruhát fog viselni a hercegnő – tűnődtem hangosan.

Roger nem hallott a kutyák ugatásától, és Richarddal együtt kiporoszka az udvarból, hogy megkezdjék a vadászatot. Abból, hogy a kopókat pórázon tartották, rájöttem, hogy az üldözött vad szarvasbika lesz, és máris megbántam, hogy nem kérdeztem meg előre. Egy sarokba szorított, agancsával vagdalkozó és szemét forgató szarvasbika nem valami barátságos látvány; jóformán bármi mást szívesebben vettem volna. Arra gondoltam, hogy visszafordulok, de már az erdőben jártunk, úgyhogy csizmámmal ösztökéltem a lovamat. A kutyák mellett lovagoló lovászinas, Edmund volt egyben a vadászinas is. A fák között haladva foszlányokat hallottam fojtott hangú beszélgetésükből, és csak félig odafigyelve, szótlánul ügettem mögöttük. Eszembe villant egy kép az előző napból: kiömlött vér, fénytelen szemek és az a különös, aranyhajú lány.

– Richard – szakítottam félbe őket. – Tegnap egy birtokháborító járt a földünkön.

– Micsoda? Hol?

– Valamerre a háztól délre, az erdőben.

– James miért nem szólt nekem erről?

- Mert én sem szóltam neki róla.
- *Te* láttad azt a férfit? Mit kerestél ott?
- Én... elmentem sétálni.
- Megmondtam, hogy ne mászkálj kint egymagad; eltévedhetsz, vagy megbotolhatsz és... megsérülhetsz.

Roger fülelt.

- *Semmi* bajom, Richard. És nem férfi volt, hanem nő.
- Mit kerestett ott? Eltévedt?

Ekkor ráébredtem, hogy nem tudok beszélni neki a nyulakról, mert nincsenek szavaim arra, amit láttam.

- Igen – feleltem végül.

Roger mulatott.

– Határtalan a képzelőerőd, Fleetwood. Már azt hittük, egy vadember támadott meg az erdőben, holott egyszerűen csak eltévedt egy nő?

- Igen – válaszoltam erőtlenül.

– Ámbár most már az sem veszélytelen... hallottad, mi történt Colne-ban John Law-val, a házalóval?

- Nem.

– Roger, nem kellene boszorkányságról szóló mesékkel riogatnod – már így is rémálmai vannak.

Tátva maradt a szám, és az arcom skarlátvörösre gyúlt. Ez volt az első alkalom, hogy Richard beszélt valakinek a Rémálmokról, nem hittem volna róla, hogy megteszi. De csak ment tovább, a kalapján rezgett a toll.

- Mondja el, Roger!

– Egy egyedül utazó nő nem mindig olyan ártatlan, mint amilyennek látszik, ahogy ezt John Law is megtapasztalta, és nem is fogja elfelejteni, amíg él – márpedig lehet, hogy nem él soká, az Úr irgalmazzon neki! – Roger hátradőlt a nyergében. – Két nappal ezelőtt a fia, Abraham eljött hozzám, Read Hallba.

- Ismernem kellene?

– Nem, ugyanis ő kelmefestő Halifaxben. A legénynek jól megy a sora, ha meggondoljuk, mivel foglalkozik az apja.

– És ráakadt egy boszorkányra?

– Nem, *figyelj!*

Felsőhajtottam, és azt kívántam, bár ne jöttem volna el, bár a szalonomban üldögnék a kutyámmal.

– John a gyapjúbála-szállítók ösvényén utazott, amikor összeakadt egy fiatal lánnyal. Koldus, gondolta. A lány megkérte, hogy adjon neki pár hajtűt, és amikor John azt felelte, nem ad – itt Roger hatásszünetet tartott –, megátkozta. Amikor John hátat fordított neki, hallotta, hogy a lány halkán motyog mögötte, mintha valakivel beszélgetne. Ettől végigfutott a hátán a hideg. Először azt hitte, a szél susog, de amikor hátranézett, látta, hogy a lány rászzegezi sötét szemét, és mozog a szája. John sietve továbbment, de harminc métert sem haladt, amikor rohanó lábak zaját hallotta, és egy fekete kutyához hasonló jókora szerzet rátámadt, marcanbolni kezdte, és ő a földre zuhant.

– Egy fekete kutyához *hasonlító* szerzet? – szólt közbe Richard.
– Korábban azt mondtad, hogy egy fekete kutya *volt*.

Roger rá sem hederített.

– John a kezét az arca elé tartva kegyelemért könyörgött, és amikor kinyitotta a szemét, a kutya eltűnt. Nyoma veszett. És vele együtt a különös lánynak is. Valaki rátalált Johnra az ösvényen, és eltámogatta egy közeli fogadóba, de alig tudta mozgatni a végtagjait. És beszélni sem tudott. Egyik szeme csukva maradt a világra, és arcának egyik oldala lefittyedt. A fogadóban töltötte az éjszakát, de másnap reggel a fiatal lány arcátlanul újból megjelent, és a bocsánatáért esedezett. Azt állítja, nem tudta uralni a képességeit, de valóban megátkozta.

– Beismerte? – Eszembe jutott a tegnapi lány. – Hogy nézett ki?

– Mint egy boszorkány. Nagyon vékony és rossz külsejű, fekete hajú és mogorva arcú. Anyám mindig azt mondja, sose bízzak meg

olyanban, akinek fekete haja van, mert azoknak általában a lelkük is fekete.

– Az *én* hajam is fekete.

– Akarod hallani a történetet?

Gyerekkoromban anyám mindig azzal fenyegetett, hogy összevarrja a számat. Sok megbeszélhivalója akadna Roger édesanyjával.

– Bocsánat – mentegetőztem. – Az a férfi rendbe jött már?

– Nem, és lehet, hogy nem is jön soha – jelentette ki Roger komoran. – Ez önmagában is aggasztó, de van valami, ami engem még jobban nyugtalanít: a kutya. Amíg szabadon kóborol Pendle-ben, senki sincs biztonságban.

Richard vidám, kételkedő pillantást vetett rám, aztán megindult előre, hogy ne maradjon le a hajszárról. Az állat gondolata nem ijesztett meg – elvégre egy öszvér nagyságú masztiiffom volt. De mielőtt erre rámutathattam volna, Roger újból rákezdte.

– A történetek után néhány nappal John Law éjszaka arra ébredt, hogy valami szuszog fölötte. A hatalmas, farkas méretű fenevad állt vicsorogva, vérszomjas tekintettel az ágyánál. John tudta, hogy csakis szellem lehet; nem e világi lény volt. Megértheted a rémületét: egy ember, aki képtelen mozogni és beszélni, csak nyögni tud. Aztán egy pillanattal később ki más állt a helyén az ágnál – maga a boszorkány.

Úgy éreztem, mintha egy madártollal simítottak volna végig a bőrömmön.

– Tehát átváltozott a nővé?

– Nem, Fleetwood, hallottál már a familiáris szellemekről? – Megráztam a fejem. – Akkor ajánlom a figyelmedbe Mózes harmadik könyvét. Röviden, az ilyen az az ördög álruhában. Eszköz, ha tetszik, hogy a sátán növelhesse a királyságát. Ezé a lányé történetesen kutya, de bármilyen alakban megjelenhetnek: állat vagy gyerek képében. Megjelenik a lánynak, amikor annak szüksége van rá,

hogy végrehajtsa a parancsát, és múlt héten az volt a feladata, hogy bénítsa meg John Law-t. Egy familiáris szellem megjelenése egy boszorkány jelenlétének a legbiztosabb jele.

– És kegyelmed látta?

– Természetesen nem. Az ördög teremtménye nemigen valószínű, hogy megjelenjen egy istenfélő embernek. Csak a megkérdőjelezhető hitűek érzékelhetik a jelenlétét. A gyatra erkölcsök szolgáltatják a táptalaját.

– De John Law látta, holott kegyelmed azt mondta, hogy derék ember.

Roger türelmetlenül legyintett.

– Szem elől tévesztettük Richardot; nem fog örülni, hogy a feleségével pletykálok. Ez történik, amikor nők is eljönnek egy vadászatra.

Nem mutattam rá, hogy én járok az ő kedvében – ha Rogernek mesélnivalója akad, azt akarja, hogy hallják. Könnyű vágtában indultunk el, és újból lelassítottunk, amikor ismét feltűnt előttünk a vadászat. Messze jártunk már Gawthorpe-tól, és most, hogy itt voltam, nem volt ínyemre a gondolat, hogy egy teljes délutánt végiglovagoljak.

– Hol van most a lány? – tudakoltam, amikor ismét lemaradtunk kicsit.

Roger megigazította a fogást a kantáron.

– A neve Alison Device. Az őrizetemben van Read Hallban.

– A kegyelmed *házában*? Miért nem dugta be a lancasteri börtönbe?

– Ott nem veszélyes, ahol van. Nem tud csinálni semmit – nem is merne. Amellett segít nekem más nyomozásokban.

– Miféle nyomozásokban?

– Ejnye, Shuttleworth úrnő, kegyed tele van kérdésekkel! Muzsáj a zsákmányt *szócsépléssel* elejtenünk? Alison Device boszorkánycsaládból származik; ezt ő maga mondta el nekem. Az anyja, a nagyanya, sőt még a bátyja is gyakorolja a mágiát és a varázslatot, alig

néhány mérföldre innen. A szomszédjaikat is azzal vádolják, hogy boszorkánysággal ölnek, és ezek egyike a Shuttleworth-birtokon él. Ezért gondoltam, hogy a férjednek tudnia kell róla.

Fejével az előttünk elterülő nagy, zöld terület felé intett. Edmundo, Richardot és a kopókat már megint sehol sem lehetett látni.

– De honnan tudja, hogy igazat beszél? Miért árulná el a családját? Bizonyára tudja, mit jelent boszorkánynak lenni – a biztos halált.

– Én sem tudok többet, mint te – felelte Roger egyszerűen, ámbar én észrevettem valamit a szavai mögött. Tudott erélyes és erőszakos lenni, amikor akart; láttam, amikor így viselkedett a feleségével, Katherine-nel, aki roppant türelmes asszony. – És a gyilkosságok, amelyekről azt állította, hogy a családja tehető értük felelőssé, mind megtörténtek.

– *Gyilkoltak?*

– Többször is. Jól teszed, ha nem keresztezed a Device-ok útját. De ne félj, gyermekek! Alison Device biztos őrizetben van, és én holnap vagy holnapután készülök kihallgatni a családját. Persze értesítenem kell erről a királyt. – Nagyot sóhajtott, mintha ez teher volna. – Biztosra veszem, hogy meg lesz elégedve, ha megtudja.

– Mi lesz, ha megszöknek, hogyan fogja megtalálni őket?

– Nem fognak megszökni. Pendle-szerte mindenütt vannak kémeim – ezt te is tudod. Nem sok minden kerüli el egy főszolgabíró figyelmét.

– Volt főszolgabíró – ugrattam. – Hány esztendő a kutyás lány?

– Nem tudja, de én tizenhét év körülnek gondolom.

– Akárcsak én. – Egy pillanatig csöndben elmélkedtem, aztán így folytattam: – Roger, megbízik Richardban?

Felvonta bozontos szemöldökét.

– Az életemet is rábíznám. Mármost, ami még hátravan – már öregember vagyok, a gyerekeim felnőttek, és fölöttébb sajnálatos

módon a munkám legszebb időszaka már a hátam mögött van. Miért kérdezed?

Korábban bedugtam az orvos levelét a zsebembe, mélyen a lovaglóruhám alá, és most úgy verdeste a bordáimat, akár egy második szív.

– Csak úgy, nincs különösebb okom rá.